

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2022. gada 1. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2011/7/ES – Maksājumu kavējumu novēršana komercdarījumos – Atgūšanas izmaksu, kas kreditoram radušās parādnieka maksājuma kavējuma gadījumā, kompensācija – 6. pants – Fiksēta minimālā summa 40 EUR – Vairāku tādu maksājumu kavējums, kuri ir atlīdzība par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, kas veikta, izpildot vienu un to pašu līgumu

Lietā C-370/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht München I* (Minhenes I apgabaltiesa, Vācija) iesniegusi ar 2021. gada 19. aprīļa lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 15. jūnijā, tiesvedībā

DOMUS-Software-AG

pret

Marc Braschoß Immobilien GmbH,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents), kas pilda palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši N. Jēsķinens [*N. Jääskinen*] un M. Gavaleks [*M. Gavalec*],

ģenerālvokāts: A. Rants [*A. Rantos*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *DOMUS-Software-AG* vārdā – *T. Schwartz, Rechtsanwalt,*
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Gattinara* un *C. Hermes,* pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2011, L 48, 1. lpp.) 6. panta 1. un 2. punktu un 3. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *DOMUS-Software-AG* (turpmāk tekstā – “*Domus*”) un *Marc Braschoß Immobilien GmbH* (turpmāk tekstā – “*MBI*”) par prasību par vienotas likmes kompensāciju par atgūšanas izmaksām, kas radušās secīgu maksājumu kavējumu dēļ saistībā ar vienu un to pašu līgumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/7 3., 17., 19. un 22. apsvērumā ir noteikts:
 - “(3) Daudzi maksājumi komercdarījumos starp tirgus dalībniekiem vai starp tirgus dalībniekiem un publiskām iestādēm tiek veikti vēlāk, nekā noteikts līgumā vai izklāstīts vispārējos tirdzniecības nosacījumos. Lai gan preces ir piegādātas vai pakalpojumi sniegti, daudzi ar tiem saistītie rēķini tiek maksāti, ievērojami kavējot termiņu. Šādi maksājumu kavējumi nelabvēlīgi ietekmē likviditāti un apgrūtina uzņēmumu finanšu pārvaldību. Tie ietekmē arī uzņēmumu konkurētspēju un rentabilitāti, ja kreditoram maksājuma kavējuma dēļ ir nepieciešams ārējs finansējums. [..]
 - [..]
 - (17) Lai varētu pieprasīt nokavējuma procentus, parādnieka maksājums būtu jāuzskata par nokavētu tad, ja kreditors noteiktajā dienā nav saņēmis tam maksājamo summu, ar nosacījumu, ka kreditors ir izpildījis savus juridiskos un līgumā noteiktos pienākumus.
 - [..]
 - (19) Lai atturētu [no] maksājumu kavējumiem, ir nepieciešama taisnīga kompensācija kreditoriem par atgūšanas izmaksām, kas radušās maksājuma kavējuma dēļ. Atgūšanas izmaksas būtu jāiekļauj arī saistītās administratīvās izmaksas un kompensācija par iekšējām izmaksām, kas radušās maksājuma kavējuma dēļ, un tām šajā direktīvā būtu jāparedz fiksēta minimālā summa, ko var piemērot kopā ar nokavējuma procentiem. Fiksētas summas veidā noteiktas kompensācijas mērķim vajadzētu būt ar atgūšanu saistīto administratīvo un iekšējo izmaksu samazināšanai. [..]

[..]

(22) Šai direktīvai nevajadzētu likt šķēršļus maksājumu veikšanai pa daļām vai nevienmērīgai maksājumu veikšanai. Tomēr katrs maksājums vai tā daļa būtu jāveic saskaņā ar līguma noteikumiem, un tam būtu jāpiemēro šajā direktīvā izklāstītie noteikumi par maksājuma kavējumu.”

4 Šīs direktīvas 1. panta “Priekšmets un piemērošanas joma” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Šīs direktīvas mērķis [ir] apkarot maksājumu kavējumus komercdarījumos, lai nodrošinātu iekšējā tirgus pienācīgu darbību, tādējādi veicinot uzņēmumu un jo īpaši [mazo un vidējo uzņēmumu (MVU)] konkurētspēju.

2. Šo direktīvu piemēro visiem maksājumiem, ko veic kā atlīdzību komercdarījumos.”

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 2. pantu:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

1) “komercdarījumi” ir darījumi starp uzņēmumiem vai starp uzņēmumiem un publiskām iestādēm, kuru rezultāts ir preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana par atlīdzību;

[..]

4) “maksājuma kavējums” ir maksājuma neveikšana līgumā vai tiesību aktos noteiktajā termiņā, ja ir izpildīti 3. panta 1. punktā vai 4. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi;

[..].”

6 Šīs direktīvas 3. panta “Darījumi starp uzņēmumiem” 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka komercdarījumos starp uzņēmumiem kreditoram bez vajadzības atgādināt ir tiesības uz nokavējuma procentiem, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) kreditors ir izpildījis savas līgumsaistības un juridiskos pienākumus; un

b) kreditors nav laikus saņēmis maksājamo summu, izņemot gadījumus, kad parādnieks nav atbildīgs par nokavējumu.”

7 Saskaņā ar Direktīvas 2011/7 5. pantu “Maksājumu grafiki”:

“Šī direktīva neskar pušu tiesības saskaņā ar piemērojamo valsts tiesību aktu attiecīgajiem noteikumiem vienoties par maksājumu grafikiem, kas paredz maksājumu veikšanu pa daļām. Šādos gadījumos, ja kāda no šīm daļām netiek samaksāta līdz dienai, par ko puses ir vienojušās, šajā direktīvā paredzētos procentus un kompensāciju aprēķina, pamatojoties tikai uz nokavēto maksājumu summām.”

8 Šīs pašas direktīvas 6. pantā “Atgūšanas izmaksu kompensācija” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka – ja saskaņā ar 3. vai 4. pantu komercdarījumos kļūst maksājami nokavējuma procenti – kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka vismaz fiksētu summu⁴⁰ [EUR] apjomā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punktā minētā fiksētā summa ir maksājama bez vajadzības atgādināt un kā kompensācija kreditoram par atgūšanas izmaksām.

3. Papildus 1. punktā minētajai fiksētajai summai kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka saprātīgu kompensāciju par jebkādam atgūšanas izmaksām, kas pārsniedz minēto fiksēto summu un kas radušās parādnieka maksājuma kavējuma dēļ. Tās varētu ietvert izdevumus, kas radušies, *inter alia*, algojot juristu vai parādu piedziņas aģentūru.”

9 Šīs direktīvas 7. panta “Netaisni līguma noteikumi un prakse” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis paredz, ka līguma noteikums vai prakse attiecībā uz maksājuma dienu vai termiņu, nokavējuma procentu likmi vai atgūšanas izmaksu kompensāciju nav izpildāma vai rada iemeslu prasībai par zaudējumu atlīdzību, ja tā ir redzami netaisna pret kreditoru.

Nosakot, vai līguma noteikums vai prakse ir redzami netaisna pret kreditoru šā punkta pirmās daļas nozīmē, ņem vērā visus lietas apstākļus, tostarp:

[..]

c) to, vai parādniekam ir objektīvs iemesls novirzīties no [..] 6. panta 1. punktā minētās fiksētās summas.”

Vācijas tiesības

10 *Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilkodekss, turpmāk tekstā – “*BGB*”) 286. panta 1. un 3. punkts ir formulēts šādi:

“(1) Ja parādnieks nepilda savu pienākumu pēc kreditora atgādinājuma, kas sagatavots pēc termiņa iestāšanās, tiek uzskatīts, ka parādnieks ir nokavējis samaksu, pamatojoties uz šo atgādinājumu. Prasības celšana, lai panāktu pienākuma izpildi, un maksājuma rīkojuma izsniegšana attiecīgā procesa ietvaros ir pielīdzināma atgādinājumam.

[..]

(3) Ir uzskatāms, ka atlīdzības parādnieks ir nokavējis samaksu, ja ir pagājušas 30 dienas kopš termiņa iestāšanās un rēķina vai līdzvērtīga samaksas pieprasījuma saņemšanas [..], ja viņš nav samaksājis iepriekš; [..].”

11 Šī kodeksa 288. panta 5. punktā ir paredzēts:

“Kreditoram ar atlīdzības prasījumu parādnieka nokavējuma gadījumā ir tiesības saņemt arī fiksētu summu 40 EUR apmērā, ja parādnieks nav patērētājs. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad atlīdzības prasījums ir avansa maksājums vai cits maksājums pa daļām. Pirmajā teikumā minēto fiksēto summu ieskaita maksājamā zaudējumu atlīdzībā, ciktāl zaudējumi ir pamatoti ar tiesāšanās izdevumiem.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 12 2019. gada 21. augustā *Domus* un *MBI*, kas ir divi atbilstoši Vācijas tiesībām reģistrēti uzņēmumi, noslēdza līgumu par tādas programmatūras uzturēšanu, kuru otrais uzņēmums bija iegādājies par ikmēneša maksājumu 135 EUR apmērā bez pievienotās vērtības nodokļa (PVN), kas bija jāmaksā katra attiecīgā aprēķina perioda sākumā.
- 13 2019. gada 11. septembrī, 2019. gada 1. oktobrī un 2020. gada 1. janvārī *Domus* saskaņā ar šo līgumu secīgi izrakstīja rēķinus attiecīgi par 2019. gada septembri (133,04 EUR), mēnešiem no 2019. gada oktobra līdz decembrim (399,13 EUR) un mēnešiem no 2020. gada janvāra līdz martam (399,13 EUR). Katru reizi *MBI* rēķini tika nodoti nākamajā dienā pēc to izrakstīšanas.
- 14 Tā kā šie rēķini netika samaksāti noteiktajā termiņā, *Domus* vērsās *Amtsgericht München* (Minhenes pirmās instances tiesa, Vācija) ar prasību piespriet *MBI* samaksāt tam maksājamo pamatsummu kopā ar nokavējuma procentiem, kā arī fiksētu kompensāciju 40 EUR par katru no trim nesamaksātajiem rēķiniem, proti, kopā 120 EUR, pamatojoties uz *BGB* 288. panta 5. punktu, par *Domus* radušies atgūšanas izmaksām.
- 15 Šī tiesa apmierināja *Domus* prasījumu par atlikušo pamatsummu. Tomēr tā piesprieda *MBI* samaksāt tikai vienu fiksētu summu 40 EUR apmērā kopā ar procentiem. Minētā tiesa uzskatīja, ka attiecībā uz vienu un to pašu līgumu, no kura izriet periodiski maksājumi, *Domus* saskaņā ar *BGB* 288. panta 5. punkta, ar kuru Vācijas tiesībās ir transponēts Direktīvas 2011/7 6. pants, teleoloģisko interpretāciju bija tiesības tikai uz vienreizēju maksājumu.
- 16 *Domus* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā *Landgericht München I* (Minhenes I apgabaltiesa, Vācija), lūdzot piespriet *MBI* samaksāt summu 80 EUR, kas atbilst divām pārējām prasītajām fiksētajām summām.
- 17 Iesniedzējtiesa norāda, ka tā sliecas interpretēt Direktīvu 2011/7 tādējādi, ka daudzi prasījumi, kas izriet no viena un tā paša līguma un kas radušies periodisku maksājumu kavējumu dēļ, dod tiesības vismaz uz fiksētas summas 40 EUR samaksu par katru atsevišķu prasījumu.
- 18 Šādos apstākļos *Landgericht München I* (Minhenes I apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Direktīvas 2011/7] 6. panta 1. un 2. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 3. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka periodisku tādu atlīdzības prasījumu gadījumā, kas izriet no vienotām līgumattiecībām, tiesības saņemt fiksētu summu vismaz 40 EUR apmērā pastāv par katru atlīdzības prasījumu?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 19 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2011/7 6. panta 1. punkts kopsakarā ar tās 3. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja vienā un tajā pašā līgumā ir paredzēta periodiska preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana, par katru no kurām ir jāsamaksā noteiktā termiņā, fiksēta minimālā summa 40 EUR kā kompensācija kreditoram par atgūšanas izmaksām ir jāmaksā par katru maksājuma kavējumu vai arī tā ir jāmaksā tikai vienu reizi. neatkarīgi no kavēto maksājumu skaita.

- 20 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmām kārtām, ka Direktīvas 2011/7 6. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt, ka tad, ja komercdarījumos ir maksājami nokavējuma procenti, kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka vismaz fiksētu summu 40 EUR kā atgūšanas izmaksu kompensāciju. Turklāt šī panta 2. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt, lai šī fiksētā minimālā summa būtu maksājama automātiski pat tad, ja parādniekam nav atgādinājuma, un teikts, ka minētās summas mērķis ir atlīdzināt kreditoram radušās atgūšanas izmaksas. Visbeidzot, minētā panta 3. punktā kreditoram ir atzītas tiesības papildus fiksētajai summai 40 EUR apmērā pieprasīt no parādnieka saprātīgu kompensāciju par visām citām atgūšanas izmaksām, kas pārsniedz minēto fiksēto summu un kas radušās parādnieka maksājuma kavējuma dēļ.
- 21 Jēdziens “maksājuma kavējums”, kas ir pamatā kreditora tiesībām saņemt no parādnieka ne tikai nokavējuma procentus atbilstoši Direktīvas 2011/7 3. panta 1. punktam, bet arī fiksētu minimālo summu 40 EUR saskaņā ar šīs direktīvas 6. panta 1. punktu, minētās direktīvas 2. panta 4. punktā ir definēts kā jebkurš maksājums, kas nav veikts līgumā vai tiesību aktos noteiktajā termiņā. Tā kā šī pati direktīva saskaņā ar tās 1. panta 2. punktu attiecas uz “visiem maksājumiem, ko veic kā atlīdzību komercdarījumos”, šis jēdziens “maksājuma kavējums” ir piemērojams katram komercdarījumam, aplūkotam individuāli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 28. punkts).
- 22 Otrām kārtām, Direktīvas 2011/7 6. panta 1. punktā ir definēti nosacījumi fiksētas minimālās summas 40 EUR iekasējamībai, attiecībā uz komercdarījumiem starp uzņēmumiem un publiskām iestādēm atsaucoties uz šīs direktīvas 3. pantu. Šī pēdējā minētā panta 1. punktā noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka šādos komercdarījumos kreditors, kas ir izpildījis savus pienākumus un nav saņēmis maksājamo summu noteiktajā termiņā, ir tiesīgs saņemt likumiskos nokavējuma procentus bez vajadzības atgādināt, izņemot gadījumus, kad parādnieks nav atbildīgs par nokavējumu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 23 No iepriekš minētā izriet, pirmkārt, ka Direktīvas 2011/7 3. panta 1. punktā paredzētās tiesības saņemt nokavējuma procentus, kā arī tiesības uz šīs direktīvas 6. panta 1. punktā paredzēto minimālo fiksēto summu, kas rodas “maksājumu kavējuma” dēļ minētās direktīvas 2. panta 4. punkta izpratnē, ir saistītas ar “komercdarījumiem”, kas tiek aplūkoti individuāli. Otrkārt, šie procenti, tāpat kā šī fiksētā summa, kļūst maksājami automātiski, beidzoties šīs pašas direktīvas 3. panta 3.–5. punktā paredzētajam maksājuma termiņam, ja vien ir izpildīti tā 1. punktā paredzētie nosacījumi. Direktīvas 2011/7 17. apsvērumā šajā ziņā ir noteikts – “lai varētu pieprasīt nokavējuma procentus, parādnieka maksājums būtu jāuzskata par nokavētu tad, ja kreditors noteiktajā dienā nav saņēmis tam maksājamo summu, ar nosacījumu, ka kreditors ir izpildījis savus juridiskos un līgumā noteiktos pienākumus” (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 32. punkts).
- 24 Attiecībā uz nosacījumiem par attiecīgi procentu par maksājuma nokavējumu un minimālās fiksētās summas iekasējamību ne Direktīvas 2011/7 3. panta 1. punktā, ne 6. panta 1. punktā nav paredzēta atšķirība atkarībā no tā, vai maksājumi, kas nav samaksāti noteiktajā termiņā, ir vai nav saistīti ar vienu un to pašu līgumu. Līdz ar to šo tiesību normu formulējums nevar pamatot interpretāciju, saskaņā ar kuru viena līguma gadījumā fiksēta minimālā summa 40 EUR kā kompensācija par atgūšanas izmaksām būtu jāmaksā kreditoram tikai vienreiz, neatkarīgi no atsevišķo kavēto maksājumu skaita.

- 25 Šo konstatējumu apstiprina Direktīvas 2011/7 5. pants, kas attiecas uz gadījumu, kas šīs direktīvas piemērošanas vajadzībām ir salīdzināms ar pamatlietā aplūkoto gadījumu. Proti, no šī panta, lasot to minētās direktīvas 22. apsvēruma gaismā, izriet, ka, ja puses ir vienojušās par grafiku, kurā ir noteiktas summas, kas maksājamas pa daļām, fiksēta minimālā summa 40 EUR kā kompensācija par atgūšanas izmaksām ir jāmaksā par katru maksājuma daļu, kas nav samaksāta noteiktajā termiņā.
- 26 Līdz ar to no Direktīvas 2011/7 6. panta 1. un 2. punkta gramatiskās un kontekstuālās interpretācijas izriet, ka fiksētā minimālā summa 40 EUR kā kompensācija par atgūšanas izmaksām ir maksājama kreditoram, kas ir izpildījis savas saistības attiecībā uz katru maksājumu, kurš nav veikts termiņā kā atlīdzība par komercdarījumu, kas ir apliecināts rēķinā vai tam līdzvērtīgā samaksas pieprasījumā, tostarp tad, ja kavēti ir vairāki maksājumi, kas ir atlīdzība par periodiskām preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, kas veiktas, izpildot vienu un to pašu līgumu, izņemot gadījumu, ja parādnieks nav atbildīgs par notikušo kavējumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 34. punkts).
- 27 Trešām kārtām, šo Direktīvas 2011/7 6. panta interpretāciju apstiprina tās mērķis. No šīs direktīvas 1. panta 1. punkta, to skatot kopā ar tās 3. apsvērumu, izriet, ka tās mērķis ir ne tikai atturēt no maksājumu kavējumiem, novēršot, ka tie ir finansiāli izdevīgi parādniekam zemās vai nulles nokavējuma procentu likmes šādā situācijā dēļ, bet arī efektīvi aizsargāt kreditoru no šādiem kavējumiem, nodrošinot tam pēc iespējas pilnīgāku kompensāciju par atgūšanas izmaksām, kas tam radušās. Šajā ziņā minētās direktīvas 19. apsvērumā ir noteikts, pirmkārt, ka atgūšanas izmaksas būtu jāiekļauj arī administratīvo izmaksu atgūšana un kompensācija par iekšējām izmaksām, kas radušās maksājumu kavējumu dēļ, un, otrkārt, ka fiksētas summas kompensācijai būtu jābūt vērstai uz to, lai samazinātu ar atgūšanu saistītās administratīvās un iekšējās izmaksas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 35. un 36. punkts).
- 28 No šī viedokļa, ja parādnieks, izpildot vienu un to pašu līgumu, pieļauj maksājumu kavējumus attiecībā uz vairākām periodiskām preču piegādēm vai periodisku pakalpojumu sniegšanu, tā sekas nevar būt tādas, ka fiksētā minimālā summa, kas ir jāmaksā kā kompensācija par atgūšanas izmaksām par katru maksājuma kavējumu, tiek samazināta līdz vienreizējai fiksētai summai. Šāds samazinājums vispirms atņemtu lietderīgo iedarbību Direktīvas 2011/7 6. pantam, kura mērķis, kā uzsvērts iepriekšējā punktā, ir ne tikai atturēt no šiem maksājumu kavējumiem, bet arī atlīdzināt ar šīm summām “kreditoram radušās atgūšanas izmaksas”, jo šīm izmaksām ir tendence palielināties proporcionāli to maksājumu skaitam un summām, kuras debitors nesamaksā termiņā. Šis samazinājums turklāt nozīmētu piešķirt parādniekam atkāpi no šīs direktīvas 6. panta 1. punktā paredzētajām tiesībām uz fiksētu summu bez “objektīva iemesla” šai atkāpei minētās direktīvas 7. panta 1. punkta otrās daļas c) apakšpunkta izpratnē. Visbeidzot – šis samazinājums atbrīvotu parādnieku no tās finansiālā sloga daļas, kas izriet no tā pienākuma par katru laikā nesamaksāto rēķinu samaksāt šī 6. panta 1. punktā paredzēto fiksēto summu 40 EUR (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. oktobris, *BFF Finance Iberia*, C-585/20, EU:C:2022:806, 37. punkts).
- 29 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/7 6. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs direktīvas 3. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja vienā un tajā pašā līgumā ir paredzēta periodiska preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana un par katru no tām ir jāsamaksā noteiktā termiņā, fiksētā minimālā summa 40 EUR kā atgūšanas izmaksu kompensācija ir jāmaksā kreditoram par katru maksājuma kavējumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 30 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos 6. panta 1. punkts kopsakarā ar šīs direktīvas 3. pantu

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tad, ja vienā un tajā pašā līgumā ir paredzēta periodiska preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana un par katru no tām ir jāsamaksā noteiktā termiņā, fiksētā minimālā summa 40 EUR kā atgūšanas izmaksu kompensācija ir jāmaksā kredītoram par katru maksājuma kavējumu.

[Paraksti]